

Ellen Lina

Crash

Spannende liefdesroman

**GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER**

RUBEN PARTIER

Ik weet dat ik niet rationeel meer ben, dat ik doordraai, dat ik gek word. Al maanden leef ik een kluizenaarsbestaan, sinds deze week vergezeld door mijn Italiaanse schoonmoeder Paulina, een oude, getraumatiseerde vrouw. We hebben weinig meer, ons leven is zinloos. Gisteren plaatsten we een grafsteen met drie namen erop. Ze wilde er per se bij zijn en liet zich door haar even oude buurman naar Utrecht rijden. Ik word stapelgek van het mens, met haar gejammer. Het minimale beetje rust dat ik had is verdwenen. Mijn zelfdodingsplannen worden met de dag concreter. Paulina krijgt haar demonen ook niet onder controle, ze wordt iedere nacht krijsend wakker uit een van haar nachtmerries. Ze spreekt niet. Nooit. Sinds de crash heeft ze geen woord meer met me gewisseld. Ik twijfel dermate aan haar mentale gesteldheid, dat ik overweeg om haar de deur uit te gooien. Het mens maakt me nog gestoorder dan ik al ben.

Mijn Lucia, mijn Giada. Ze gingen op vakantie bij Paulina in Turijn en zouden samen doorreizen naar Villach, Oostenrijk, om een tante te

bezoeken. Het was een vrouwenreisje, dames onder elkaar. Lucia had me nog een foto gestuurd vlak voordat ze gingen boarden, vrolijk lachend. Ze kwamen nooit aan in Villach, hun toestel crashte in de Dolomieten. Ik raakte mezelf kwijt op die 28e juli, Ruben Partier is niet meer. Ik ben een verdwaalde en zieke geest in het lichaam van een gezonde man. Mijn complete ziel, mijn hart, verwoest, weggevaagd. Alles wat ik liefhad, alles wat bij me hoorde, alles wat belangrijk was in mijn leven, verdween van deze wereld op die ene zwarte avond.

Ik mocht haar zien in het mortuarium om haar te identificeren, de liefde van mijn leven, mijn ongebornen zoon dood in haar lichaam. Niet veel later werd mijn zonnestraaltje naar hetzelfde mortuarium gereden. Mijn lachebekje, mijn dochter. Haar bleke gezichtje blauwig onder de tl-verlichting. Nooit meer zou ze me aankijken met die grote, donkere ogen, nooit meer zou ze die paar tandjes bloot lachen en haar handjes naar me uitsteken. Lucia zou me nooit meer geruststellen tijdens mijn moeilijke dagen. Alles was over. Ik was geen echtgenoot meer, geen vader meer. Ik was niks meer. Niks meer dan een omhulsel. Samen met hen hield ik op te bestaan.

Paulina begint te schreeuwen. Ik maan haar tot stilte, maar ze gaat maar door.

‘Hou je kop!’ bijt ik haar toe. Ze luistert niet. Ze wijst naar de dame op tv, een mooie vrouw met een enorme boskrullen. Onderin het scherm verschijnt haar naam. Anna Kranenburg. Ik herken die naam. Ze is een overlevende van de IT 642, staat erbij. Ik had niet opgelet, wist niet dat De Avondshow een item had over de ramp. Ik ren naar de tv toe, zet ’m zo hard mogelijk, probeer me te concentreren en het geschreeuw van Paulina buiten te sluiten.

‘Hou je bek!’ gil ik naar haar. ‘Ik wil dit horen! Hou je bek!’

Ze jammert. Ze jammert de godganse dag. Ze begint te bidden, draait kraaltje voor kraaltje de rozenkrans door haar vingers.

Anna Kranenburg. Ik heb haar inderdaad voorbij zien komen op een lijst, ze stond bij de overlevenden. Zij wel.

Ze laten een filmpje zien van de rampplek, deze beelden heb ik inmiddels wel achtduizend keer bekeken. Het zijn de laatste beelden van mijn kleine meisje. De man die haar op zijn arm draagt, Jesse Wilgers, heb ik gemaild na de ramp, ik heb alleen nooit iets van hem terug gehoord. Ik wilde hem bedanken, hij heeft

geprobeerd mijn kind te redden. Het was het minste wat ik kon doen.

Paulina schreeuwt inmiddels niet meer, ze heeft een complete paniekaanval nu. Ik heb haar nog nooit zo overstuur gehoord of gezien. Het komt door de beelden. Geïrriteerd draai ik me van haar af, probeer nog steeds te luisteren naar het gesprek op tv.

‘Jij bent een van de twee Nederlandse overlevenden, de andere Nederlander zagen we ook al even in beeld, dat is Jesse Wilgers. Ze noemden jullie *HET GEZIN*,’ zegt Van Linden, de talk show host. Anna Kranenburg knikt.

‘Klopt, maar ik kende Jesse niet en het kind was niet van ons. Ik snap wel dat het zo is overgekomen, maar ik ben getrouwd met iemand anders en hij heeft ook zijn eigen gezin.’

Ze valt weer stil, heeft blosjes op haar wangen. Ik knijp mijn ogen tot spleetjes, hier klopt iets niet. Wat ze zegt klopt niet. Ik graaf en graaf, pijnig mijn hersens, probeer te achterhalen wat er niet klopt, maar kom er niet op.

‘Paulina, wees stil!’ roep ik naar mijn schoonmoeder, terwijl ik wilde gebaren maak met mijn handen om mijn woorden kracht bij te zetten. ‘Wees stil!’

Ik richt me weer op de tv maar het is nutte-

loos, ik kan er geen woord van verstaan.

‘Man ... Man!’ Paulina spreekt en wijst naar het scherm. Geschrokken draai ik me om, met grote ogen staar ik haar aan en loop naar haar toe.

‘Wat is er met die man?’ vraag ik haar, zo duidelijk mogelijk articulerend.

‘Diavolo!’ roept ze. ‘Duivel! Man is duivel!’

Ik zak door mijn knieën, dwing haar me aan te kijken. Hoe ze Jesse Wilgers ineens herkent is me een raadsel. Deze beelden heeft ze nooit gezien en van haar arts heb ik begrepen dat ze lijdt aan ernstig geheugenverlies. Ze moet een helder moment hebben.

‘Vertel me alles, Paulina,’ fluister ik. ‘Praat met me. Wat is er met die man?’

‘Vrouw en man, samen!’ roept ze, terwijl ze haar handen op haar hart legt. ‘Vrouw ...’ Ze wijst weer naar de tv, daarna wijst ze naast zich.

‘Zat zij naast jou? Waar ik nu zit?’ Ik ga rechts naast Paulina op de bank zitten, ze knikt heftig en gebaart naar links.

‘Raam,’ zegt ze langzaam, alsof ik haar anders niet versta, daarna wijst ze naar mij. ‘Raam, vrouw.’

Ik staar haar aan. ‘Dus jij zat aan het raam en naast jou zat Anna Kranenburg?’ Ik frons

mijn wenkbrauwen. Dit heb ik me al zo vaak afgevraagd en niemand kon me antwoord geven. Wie weet heeft Paulina nu meer informatie voor me. ‘Waarom zat Lucia niet naast jou?’ vraag ik voor de honderdste keer. Ik heb eindelijk het idee dat ze me begrijpt, ze begint te huilen.

‘Diavolo!’ gilt ze, ze blijft het roepen. ‘Diavolo!’

Ondertussen herinner ik me wat er niet klopte, ineens weet ik het. Ik pak mijn telefoon en scrol terug naar de laatste selfie die Lucia me stuurde van haar en Giada. Mijn meisjes, breeduit lachend bij de gate. Het zou hun laatste foto worden.

‘Kijk eens, Paulina.’ Ik wijs ze aan op de foto, ze staan een eindje achter Lucia. ‘Jesse Wilgers en Anna Kranenburg. Hier zijn ze samen. De man en de vrouw.’

‘Sì!’ roept ze. ‘Sì! Sì! Man en vrouw, amore!’ Ze legt haar hand weer op haar hart. ‘Amore!’

Die meid liegt. *IK KENDE JESSE NIET.* Ze liegt.

‘Wat is er met Jesse Wilgers? Paulina, vertel het me. Nu.’ Ik ga weer voor haar zitten en pak haar handen vast. ‘Kalmeer. Praat met me. Parlami.’

Ze haalt diep adem, vertelt me alles, praat binnen een paar minuten meer dan in de afgelopen vier maanden bij elkaar. Ze spreekt Italiaans met hier en daar een Nederlands woord, maar ik begrijp haar goed. Heel goed. Mijn hart wordt kouder en kouder maar mijn bloed kookt, mijn handen trillen van woede. Het verhaal van mijn schoonmoeder veroorzaakt hevige kortsluiting in mijn hersenen.

Ik weet dat ik niet rationeel meer ben, dat ik doordraai, dat ik gek word. Diep in mijn hart weet ik dat het zijn schuld niet is, maar nog dieper in mijn hart ben ik woedend. Radeloos. Een wanhopige echtgenoot en vader, zonder gezin, met een doodswens. Nu valt er een dader aan te wijzen en ik zal hem vinden, ik zal hem vermoorden. Ik ben gewetenloos geworden en Jesse Wilgers heeft de pech dat ik al mijn pijlen ga richten op hem.

1

‘Naar aanleiding van het vliegongeluk met het Franse passagiersvliegtuig vanmorgen in Algerije, waarbij alle honderd-zeventien passagiers om het leven kwamen, vanavond bij ons aan tafel: Anna Kranenburg. Een van de veertien overlevenden van de vliegcrash in Italië, juli dit jaar. Anna, welkom.’

Tobias van Linden, presentator van De Avondshow, kijkt me aan. Zijn blik staat vol medeleven, gespeeld misschien. Laten we niet te overdreven doen. Het zal mooie tv opleveren, maar een drama queen ben ik niet. Ik geef een kort knikje. Present.

‘Vanmorgen, die crash, wat doet dat met jou? Als je zoiets hoort en ziet?’ vraagt Tobias. ‘Schrik je daarvan?’

‘Ja, natuurlijk. Dat vind ik heel naar om te zien. Ik leef mee met de slachtoffers en de nabestaanden.’ Mijn stem klinkt vreemd. De zenuwen, wellicht.

‘We kijken even naar wat beelden van de crash die jij overleefde, vier maanden geleden,’ vervolgt Tobias zijn intro. Ik knik weer.

De redactie had me het gemonteerde filmpje al toegestuurd vanmiddag, zodat ik me kon

voorbereiden, weer even kon ‘wennen’ aan de beelden. Toch neem ik aan dat ze hopen op wat tranen, op ontzetting op mijn gezicht. Grote ogen van afschuw of gesloten ogen, mijn gezicht weggedraaid van het scherm. Ze krijgen het niet, ik kijk stoïcijns naar het grote scherm aan de muur, dat aan de mensen in de zaal en de geschatte twee miljoen kijkers thuis laat zien hoe het eruit zag, het wrak. Het ging de wereld over en het zijn bekende beelden, maar het blijft indrukwekkend, dat weet ik ook wel.

Op de een of andere manier is de mens een op sensatie belust wezen. Wanneer er ergens een ramp plaatsvindt, zitten we met z’n allen aan de buis gekluisterd. We willen niks missen van het nieuws, we willen alles weten. We willen onszelf pijnigen met foto’s en videomateriaal. Is er een filmpje geplaatst op YouTube met de meest schokkende details, kun je er donder op zeggen dat het binnen no time miljoenen hits heeft. Mensen willen alles zien, álles. Mijn therapeut zei een tijdje geleden dat de mens de wil heeft om samen te ervaren, samen te delen. Dat kan op heel grote schaal, bij 9/11 bijvoorbeeld, of op heel kleine schaal. Ze gaf een voorbeeld van haar vakantie, afgelopen zomer. Er had een storm gewoed in het kleine Franse